

[Schovelin.]

minister, have, at nu skulde det indgaa som en Del af Grundloven, det skulde herefter staa aldeles fast, saa havde man Ro. Men man har ikke Ro og faar ingen Ro, som det rigtigt er blevet sagt, i dette Land om Valutaspørgsmaalet, og hvorfor? Fordi, det er vi slet ikke Herre over, det bestemmes ude omkring i den store Verden. Det, der sker i Øjeblikket, skal man vel lægge Mærke til, den store Sterlinghause. Hvis den fortsættes, er vi formodentlig nødsaget til at tage Standpunkt til en definitiv Valutaregulering, længe inden de to Maaneder er omme. Jeg ved meget vel, at det fra engelske Bankers og Finansautoriteters Side kan indrettes saaledes, at man holder denne Sterlinghause Stangen, gennem Diskontoned-sættelser, gennem Guldindførsel, men det viser sig allerede nu paa en overordentlig tydelig Maade, at hele Verden har under-vurderet Sterlings indre Værdi, og at saa snart man er kommet over det vanskelige Punkt i England, den første Mistillid, da man gik bort fra Guldet, og dernæst de meget betydelige Beløb af fremmed Valuta, som skulde skaffes, saa slaar Sterlingens indre Værdi igennem. Og, som sagt, man kan holde den Stangen længe, men intet Menneske ved, om det i det lange Løb er muligt, ja, om det blot er muligt i de to Maaneder, der her er Tale om. Eet er i hvert Fald heldigt, naar dette Lovforslag vedtages, det er, at det kun skal gælde for to Maaneder — det er det eneste søde ved Lovforslaget. Thi lad os dog være klar paa; at selv om Regeringen forsikrer os nok saa meget om, at vi herefter maa indrette os paa at have denne bekvemme russiske Façon, som vi i Øjeblikket har med Importen, saa ligger det faktiske Forhold saaledes, at vi senest umiddelbart inden Ottawakonferencen, men forhaabentlig et Stykke Tid inden Ottawakonferencen skal forhandle med England om vor Eksport til dette Land, og disse Forhandlinger kan ikke føres paa Basis af en midlertidig Valutaordning, de maa finde et traktatmæssigt Udtryk. Derfor, det eneste forsonende i Øjeblikket, det er netop, at man — om nu end Regeringen ønsker saa eller saa — bør kunne være vis paa, at inden vi skrider til en afgørende Forhandling med England, saa er denne Valutaordning borte.

Villemoes: Det ærede 7de Medlem for 6te. Kreds (Hauch) udtalte, at saaledes som det nu gaar, kan det ikke vedblive at gaa, og det er jeg enig med ham i. Jeg

skal blot tillade mig med nogle faa Ord at omtale en enkelt Side af denne Sag. Det er den Side af Sagen, som vender direkte mod Importørerne, som Importørerne direkte har med at gøre, den Del af Sagen, der omtales i Lovforslagets § 4, altsaa Spørgsmaalet om de saakaldte Valutaattester.

Jeg vil gerne herom sige, at den Maade, hvorpaa Nationalbankens Valutakontor besvarer Importørernes Anmodninger, hidtil har været saa lidet forretningsmæssig, at dette Forhold snarest muligt bør ændres. At Handelsstanden som lovlydige Borgere har kunnet tage denne nye Situation saa forholdsvis roligt, som sket er, mener jeg tjener Standen til Ære. Selvsagt skal Handelsstanden, Importørstanden, lige saa vel som de andre Stænder i vort Land rette sig efter de Love, der vedtages, men der kan jo blive vedtaget Love, som er saa upraktiske, at det næsten ikke er til at finde sig i. Den Maade, hvorpaa den Lov, som vi lever under, har været praktiseret af Nationalbankens Valutakontor, har været af en saadan Art, at det har været umaadelig vanskeligt for Importørerne, og det vil det ogsaa vedblive at være alene af den Grund, at Lovgivningen i disse Tider kun er beregnet at skulle gælde for saa kort Tid ad Gangen. Men det, jeg navnlig tænker paa, er Valutakontorets Ekspeditionsforhold, som i Øjeblikket er utaaelige. Jeg er fuldstændig indstillet paa, at i det Øjeblik, man gaar over til noget saa nyt som dette, maa der en vis Tid til — den ærede sidste Taler var ogsaa inde paa, at naar det, som en hel Stand hidtil har haft i sine Hænder, skal centraliseres i et enkelt Kontor, kan man ikke forlange, at det skal være i Orden i Løbet af hverken 14 Dage eller 1 eller 2 Maaneder (Schovelin: Eller overhovedet!) eller muligvis nogen Sinde, men det vil Tiden vise. I alle Tilfælde var der megen Utilfredshed med, at man lukkede nogle faa Dage. Det Hyl vil jeg for mit Vedkommende ikke deltage i, alene af den Grund, at jeg mener, der skal Tid til alt; men som det har været praktiseret hidtil: at man ikke har kunnet faa Svar paa sine Breve, inden der er gaaet 14 Dage eller 3 Uger, det er oplagt uudholdeligt og lidet forretningsmæssigt. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister at gøre en Indsats for, at Valutakontoret herefter kan blive indstillet paa at give Svar paa Forespørgsler.

Handelsministeren (Hauge): Venstres Ordfører gav jo Tilsagn om at ville være